

HOLKA DO NEROHODY

RADKA ZADINOVÁ

C PRESS

Holka do nepohody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Holka do nepohody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HOLKA DO NEPOHODY

HOLKA

DO NEPOHODY

RADKA ZADINOVÁ

 P R E S S

Copyright © Radka Zadinová, 2021
Illustrations © Marcela Jaklová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3613-3
ISBN e-knihy 978-80-264-3650-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-3651-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-3649-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1. KAPITOLA

HNEDELE VEDLE

To si tak ležíte v tichu a teple, kolem vás to jemně šplouchá a doléhá k vám vzdálený šum, který vnímáte jen tak nějak napůl. Je součástí vašeho světa, ale vlastně není. Teď už vím, že to byly hlasy. Hlasy mojí maminky a mého táty. Ale většinou maminky. Mluvila na nás. Zpívala nám. Vyprávěla nám příběhy.

To jsem ještě netušila, že jsme uvnitř dva. Myslela jsem si, že v tom tichu jsem úplně sama. Jen s tím povědomým šuměním, co ke mně zdaleky doléhalo. A co mě tak neuvěřitelně uklidňovalo.

Nějak jsem věděla, že se mi nemůže přihodit nic zlého. Byla jsem v bezpečí. Hlas maminky ke mně mluvil a uspával mě. Někdy se mi ale spát nechtělo. To jsem se převalovala a snažila se udělat si v tom těsném prostoru trošku víc místa. Ale nešlo to. Něco mi v tom bránilo. Vlastně někdo.

Že je to brácha, to jsem samozřejmě nevěděla.

Vlastně jsem nevěděla nic z toho, co vám teď vyprávím. Ale chci si představovat, že takhle nějak to bylo. Že takhle nějak se dítě v bříšku u maminky cítí, než přijde na svět.

Ten klid vzal rázem za své. Už ve chvíli, kdy jsme se narodili. Brácha řval jako by ho na nože brali. Já ne. Ale po chvíli jsem se k němu přidala. I tohle mi samozřejmě mnohem později vyprávěla maminka. Protože já si to samozřejmě nepamatuju.

No a od té chvíle jsem už nikdy nebyla sama. Byli jsme dva.

Na všechno.

Na každou lumpárnu, kterou brácha vymyslí. Na všechny průšvihy, do kterých spadne, aniž by o to příliš usiloval. A ve kterých ho málokdy nechám topit samotného. Vždycky nakonec natáhnu ruku, abych ho z toho vytáhla. On by pro mě udělal to samé.

Zkrátka oba víme, že ten druhý je hnedle vedle. Že stačí natáhnout dlaň a dotknete se ho. Že tam bude pořád, ať už chcete nebo ne. Protože v tu chvíli, kdy jste se narodili, se stal vaší součástí.

Někdy mě to děsně štve. Ale takových chvil je vážně hodně málo.

Většinou jsem ráda, že bráchu mám. I když provokuje, zlobí a poměrně často se hádáme. On to myslím cítí stejně.

A i když na mě třeba zrovna vyplazuje jazyk, vím, že tím vlastně říká: Káčo, mám tě rád.

Takže tak.

Nikdy nejsem sama. Jsme prostě dva. Dva hnedle vedle. Je to trošku jako se stínem. Toho se taky nikdy nezbavíte. Ať už se snažíte jak moc chcete. Já na bráchu narážím úplně všude. Někdy to člověku leze na nervy. Ale většinou je rád, že tam ten stín je. Že na mě bude zpoza rohu dělat grimasy, aby mě rozesmál. Nebo naštvál. To je vlastně fuk.

Protože to většinou zabere.

V takové chvíli zapomenu, co mě trápilo a bud' se směju nebo zuřím. A brácha?

Ten si spokojeně odběhne páchat další lotroviny.

2. KAPITOLA

DVA V JEDNOM

Je mi jedenáct a jsem tak trošku jako živé stříbro. Že nevíte, co to je? Hm, to vlastně netuším tak úplně přesně ani já. Ale každý to o mně říká, takže to bude asi pravda. Zřejmě to znamená, že chvíli neposedím na jednom místě a pořád musím něco podnikat. Občas se to zvrtně. Znáte to. Já za to vlastně ale nemůžu. A i když zlobím a provokuju, v podstatě tím dávám jen najevo radost. Radost ze života. Protože co? Život je děsně fajn.

A přináší spoustu dobrodružství.

To moje první bylo, že když jsem se narodil, nebyl jsem sám. To koukáte, co? Taky jsem koukal.

Narodili jsme se totiž dva. Já a moje ségra. No jo, já vím – holka. Trošku opruz, ale vlastně mi to zase až tolik nevadí. Káča je docela fajn. Když se teda

zrovna nehádáme. Což děláme s působivou pravidelností kdykoli si maminka přeje, aby byl klid. Ale to by byla nudáááááá...

Takže občas ségru samozřejmě provokuju. Dělán to rád. Ona se vždycky vzteká a urazí se, ale naštěstí ji to zase brzy přejde. Nikdy se na mě dlouho zlobit nedokáže. A to je asi dobře.

Protože při výctu mých rošťáren bychom spolu nejspíš nepromluvili do konce života. A uznejte, o moc bychom přišli.

Tohle léto se ale všechno změní. Teda spíš až léto skončí. Protože ségru vzali na gympl, nastoupí do primy. A já zůstávám v naší staré škole. No já to taky zkoušel. Ale celkem vzato mi nezáleželo na tom, jestli mě vezmou. A když jsem se tam nedostal, jen jsem pohodil ramenem jako obvykle. Proč se trápit? Škola jako škola. Alespoň pro mě.

Ségra se na gympl těší. Blázen. Noví učitelé, noví spolužáci. A ta hora učení!

Bez toho se klidně obejdu. Mám důležitější věci na práci.

Jsem totiž trošku herec. Po tátovi. Provokuju, přehrávám, bavím se a hlavně pozoruju. Někoho

vytočím snadno. Někdo se tak rychle vyprovokovat nenechá.

Nejvíce nad věcí je asi máma. Kdyby se taky měla rozčilovat pokaždé, když něco provedu, už by se nejspíš zbláznila.

Proto je v klidu.

Někdy to ovšem přepísknu a pak mě to mrzí. Když se maminka zlobí, každá sranda přestává být radostí. Jenže – už jste se někdy pokoušeli zastavit živé stříbro, když teče z kopce? No jen si to představte!

Prostě by vás ta přílivová vlna smetla. A to jsem přesně já.

Valím se vpřed a strhávám všechno, co mi stojí v cestě. A náramně se u toho bavím. Život je děsně prima. Musím si užít každý den. A všechny stojí za to.

Můj svět je plný dobrodružství a já je musím všechna stihnout prožít. No uznejte! Práce na plný úvazek.

Může se pak člověk soustředit na školu? Nebo na povinnosti?

Kdy jako?

3. KAPITOLA

DRUHÁ STRANA MINCE

Však víte, jak se to říká. Když je něco téměř stejné, ale ne úplně. A takhle to mám já s bráchou. Jsme stejní, ale vlastně ne tak docela. Jako dvě strany jedné mince. Jedna se trošku mračí (to asi budu já) a druhá je věčně rozesmátá (samozřejmě brácha). Jedna je vážná a snaží se působit dospěle (já) a druhá vás bude poťouchle škádlit (jasně že brácha). Jedna je krásná (nepochybně) a druhá... prostě brácha :)

Jmenuju se Kateřina. Jak mi říkájí? No různě.

Ne všechno se mi zamlouvá, ale co už.

Pro někoho jsem Kačka, pro někoho Káča (hlupáci). Kateřina mi samozřejmě nikdo neříká. To se asi dalo čekat. Víte, jak se tohle jméno řekne anglicky? Katherine. Kathy. Cath. Slovensky Katarína. A taky Káťa, Kačenka, Katka, Kachna... Má spoustu podob. Mám teda stejně tolik tváří?

Hádejte.

Možné to je.

Ale já si stejně myslím, že mám jen jednu. Tu, na kterou se den co den po ránu dívám do zrcadla. Vyrostla jsem. Najednou si připadám skoro dospěle. Brácha tolik nevyrostl. Na jeho místě by mě to mrzelo, ale on si s tím hlavu neláme. Jak ho znám, ani se vám pořádně nepředstavil.

Říkáme mu Luky. Ale jmenuje se Lukáš.

Jsme dvojčata – to vám asi došlo.

Kdo se narodil první? A záleží na tom?

Ta rozumnější jsem odjakživa já. A on je smíšek. Věčný neposeada. Někdo, na koho se musí dohlížet.

A to dělám samozřejmě já. No a maminka. A táta – někdy.

Ted' se to změní. Po prázdninách půjdu do nové školy. A Luky zůstává v té staré. Na jednu stranu se těším jako blázen (jo, vím, že o mně brácha tvrdí, že jsem blázen) a na druhou si dělám starosti.

Jak to brácha sám zvládne?

Už tam nebudu, kdyby mě potřeboval. Bude si muset poradit sám.

Možná je načase si od sebe maličko odpočinout, protože odmala jsme neustále spolu. Pořád, pořád. Ten druhý je zkrátka hnedle vedle.

Stejně se jmenuje i divadlo mého táty, víte?

Takže to je docela úsměvné přirovnání, ale vlastně i fakt. Jsme pořád spolu, brácha a já. Od chvíle, co jsme se v mámině bříšku začali vyvíjet. Co jsme do sebe kopali a odstrkovali se, abychom měli víc místa.

A tak to je i v životě. Někdy do sebe obrazně řečeno kopeme, odstrkujeme se, protože potřebujeme prostor. Ale vždycky se k sobě zase vrátíme.

Jeden bez druhého se prostě cítíme osaměle.

Brácha to klidně přizná, já ne. Hraju si na drsňačku. Možná taková i jsem. Protože na rozdíl od něj jsem už skoro dospělá, no ne?

Brácha zůstane pořád dítětem.

A víte proč?

Je po tátovi.

Já jsem po mamince. Jen se na nás podívejte.

Když si stoupnu před zrcadlo a maminka se postaví za mě, jako by se odraz v zrcadle zavlhl a rozdvojil. Jako by ona omládlá a já jsem se do ní otiskla. Máme obě dlouhé, rovné, světle blondáté vlasy, které nám spadají někam pod lopatky. A modré oči. Já mám oči výraznější, ty mamičiny jsou světlejší.

V létě nám v obličejí naskáčou pihy. Mám svoje pihy ráda, nestydím se za ně. Patří totiž ke mně stejně jako všechno ostatní. Jsme obě štíhlé a docela vysoké. Na svůj věk jsem vyšší než většina mých spolužaček.

Táta by řekl, že rostu do krásy.

Tvářím se rozpačitě, když to říká, ale v hloubi duše mě to samozřejmě vždycky potěší. Protože